

TM	Г. XXXI	Бр. 4	Стр. 703 - 716	Ниш	октобар - децембар	2007.
----	---------	-------	----------------	-----	--------------------	-------

UDK 316.74:930 355.426(497.5)"1995"

Оригинални научни рад

Примљено: 17.03.2006.

Svetozar Livada

Poreč (Hrvatska)

"OLUJA" KAO PORAZ KOJI SE MITOMANSTVOM ŽELI PRETVORITI U NAJVEĆU POBJEDU (Sociologijski ogled)

Rezime

Oluja je, po svim parametrima, nekažnjeni povijesni zločin. Kao dio sveopće državne strategije i temeljnog cilja hrvatske nacionalne revolucije, ona je predstavljala etničko čišćenje; plansko, strateško pitanje u ostvarenju nacionalne države. Ali, zato se ona mitomanski slavi. Nakon povijesnog zločina elite vlasti se ne stide, ne kaju, ne traže povijesni izlaz iz zločina, nego svjetovno slave, a crkveno koncelebriraju. Dakle, beščašće se mitomanstvom započetog "zločinačkog pothvata" želi pretvoriti u pobjedu, unatoč svih evidentnih činjenica poraza.

Ključne reči: etničko čišćenje, povijesni zločin, mitomanstvo, Srbi, Hrvatska

O *Oluji* sam pisao još dok je trajala, jer bijah duboko in, ali i poslije. Danas, 10 godina poslije, kad sam istražio brojnu dokumentaciju nevladinih organizacija, brojne izvore publicistike, pregledao brojne video-zapise i obišao prostore, "uzduž i poprijeko", desetine puta, gotovo sve što angažiran pojedinac može sagledati – došao sam do spoznaje da je to povijesni nekažnjeni zločin, koji se mitomanski slavi. Istovremeno, to je najveći poraz Hrvatske. To je nedržavnički čin ostvaren kao najpogrešiji cilj integriteta države.

Nikada nisam mogao zamisliti Hrvatsku bez Krajine, ali još manje Krajinu bez njenih stanovnika Srba. Tome sam u ratno doba sve podredio. Dva puta sam odlazio u Krajinu uz rizike života, tragajući za izmirenjem. Nagovorio sam Jovana Raškovića, kao inicijatora pobune da odustane i da se pridruži građanskoj inicijativi izmirenja. Kad je on to učinio, hrvatske vlasti su ga s pratnjom ponizile/prebile, jer nisu htjele izmirenje. Doista, odobravam da Međunarodni sud u Haag-u *Oluju* smatra "zločinačkim pothvatom".

To je bila zaštićena zona OUN-a, a teritorij je obuhvaćao cca skoro 1/3 hrvatskog kopnenog prostora. Ne dovodeći u pitanje legitimnost da se teritorij integrira, međutim, način, strategija i taktika te posljedice integracije za svaku su osudu. Metodologija rata "spaljena zemlja" potvrđuje da je to zločinački pothvat. Taj se teritorij danas zove "novooslobođeni", a praktično je katastarski oslobođen od ljudi. On se zove i teritorij "od posebne skrbi", a praktično je populacija ili isključena ili u ovisnom položaju, bez programa razvoja prostora. To je najmanje nastanjen teritorij, svega 40 stanovnika po 1 km² sa najnepovoljnijom polnom, dobnom, obrazovnom i profesionalnom strukturom. Rang odstojanja (ne)razvijenosti prema metropoli je najviši. Danas je to "muzej zločina na otvorenom". Jer "izbrisana je memorija" antifašizma. To su bili ustanički krajevi Srba u obrani golog života od NDH. Razorena je toponomastika i onomastika, razoren je katastar, falsificirana povijest i proveden kompletni kulturocid. Srbi danas tamo nemaju nijedne jedine srpske institucije, osim okljaštene pravoslavne crkve, praktično bez vjernika. Tri godine tamo nije bilo ni vrapca – "pokućarca". Ratom, kojeg praktično nije bilo, dakle, ponavljam, ratom "spaljena zemlja", sve je učinjeno kako je Tuđman naredio "da ima da Srbi nestanu". Prema tome, "pusto tursko" na hrvatski način ili zjapi kao pusta avet ili je provizorij življenja. Tamo nema u srpskoj naseljenosti niti će biti ikakvog, a ne samo održivog razvoja. Jer, olujom kao prirodnim fenomenom prenesenim na socijalno polje u Hrvatskoj, produžen je zločin mnogo kasnije nego što je rat trajao. Uništena su ne samo ruralna naselja, nego njihova urbana gravitaciona središta. Ističem, Ličko - Senjska županija najveća je i tamo su bila mnogobrojna srpska naselja, ali ni većeg teritorija, ni veće razorenosti, ni veće bijede i siromaštva, ni upornije reciklaže rata. Srpsko stanovništvo je protjerano ili masakrirano, selišta spaljena i vratili se "putujući grobovi" da nađu smiraj. Pa, i kao takvi nemaju mira. Zadar nema okoline. Naselja srpske provincije ne razlikuju se od "graja, gromača, drmuna i suhozidina". Zjape goleme razvaline. U Hrvatskoj se zaboravlja da se ne mogu razvijati gradovi bez svog ruralnog zaleđa. Sve to teče nekažnjeno!

Ove godine, 2. kolovoza 2005, odvedem najstarijeg filozofa, etičara, etičara po vokaciji, da vidi zlodjelo nad prostorom Ravnih kotara u naseljima Smiljčić, Kašić, Islam Grčki, Islam Latinski, Zemunik Gornji i Donji, Veljane i dr. Odjedanput će profesor, rezolutno: "Stani! Okreni! – Idemo nazad, pa nije sudbina hrvatska trogloditstvo. Ja sam prema ovim jadnicima grof Monte Cristo i ne mogu to gledati." Bio je tako potresen da nismo mogli dugo od njega čuti nikakvoga glasa.

Najveći dio Karlovačke i Sisačke županije, također, nema svog ruralnog zaleđa. Sve je to etničkim čišćenjem i spontano organiziranom pljačkom razoreno. Ono što postoji tipični je socijalni teret gravitacionih središta. U Hrvatskoj se primijenjenoj politici praktično prihvaća shvaćanje da postoje "i suvišni ljudi i suvišni prostori". To nigdje u svijetu nije

praksa. Dakle, sve stigme, svi slogani izrečeni čak u Saboru – "Srbe na vrbe", "Mrtav Srbin najbolji Srbin" – stilizirana kvislinška i fašistička heraldika sa intarzijama krunica i križa, u praksi su dovela do poražavajuće destrukcije ravne ekološkoj katastrofi. I ne samo to, nego nekažnjeni zločini tekuća ideologija nekažnjeno teče kao užasavajuća ksenofobija, isto-vremeno. Dakle, Hrvatska je ksenofobična zemlja. Skoro nema dana kad se ne pojavi neka antisemitska, rasistička izjava, ocjena ili incident. Uzurpativno pravo kao primijenjena praksa i korupcija onemogućava i repatrijaciju i restituciju dobara, jer neki Hrvati, domicilni ili kolonizirani iz Bosne, drže različita srpska dobra protivno svim zakonskim normama. Formalno država i njene institucije su za povratak, a praktično ne. To znači *de iure* da, a *de facto* ne. Pred svijetom se brane da su sve normirali *lege artis*, dakle, bez obzira na primjenu. To postaje kobno. To, međutim, potvrđuje činjenica što je danas u Hrvatskoj rezidencijalnih Srba cca 20.000 manje nego što ih je popisano 2001, a stalno se urliče: "Srbi dolaze!" Danas imamo tzv. vikend Srbe. Dolaze da srede dokumente, obave ukope, podignu mirovine ili da obave neke druge efemerne radnje. Danas umrlim u srpskim lokalitetima nema tko da grob iskopa, pa živi doista s pravom zavide mrtvima. A država se "ubija" dokazujući da je usavršila zaštitu manjina "po najvišim svjetskim standardima".

Prema spoznajama Srpskog demokratskog foruma, preko 50.000 mladih Srba spremno je da se vrati, ali hrvatska srbofobija to ne može ni zamisliti. Rađe pristaju na pustoš ili degradaciju arabilnog zemljišta, nego da se Srbi vrate na svoje posjede. Rađe prolongiraju demografski slom sveukupnog stanovništva s naglašeno većim mortalitetom, nego prirodnim priraštajem, te ubrzanim starenjem, nego da se Srbi vrate.

Kad su autobusima dolazili na posljednje glasanje 2004, što Hrvati godinama čine, odmah je jedan Srbin zaklan da se užasavajuća poruka pošalje i nitko se nije organizirano solidarizirao sa takvim nevoljnikom i užasnim zločinom, a s druge strane, bijaše prava licemjernost, solidariziranje protiv eksperimenata na psima Biglovima. Užasavajuća je činjenica da su ratom 1991-1995. sve nacionalne manjine u Hrvatskoj smanjene na 1/3, a srpski korpus je masakriran i nema danas osnove za biološku reprodukciju. To je razumljivo, jer sve su političke stranke konstitucijski, programski, nacionalističke, osim izuzetka, minorne Socijalističke radničke partije, koja u programu ima Srbe kao najveće pitanje Hrvatske kao moderne, demokratske i tolerantne države. Jer, njima je jedino jasno, što se i u programu ističe, da je srpski korpus u Hrvatskoj doživio ratom mehanički, demografski slom i da to pogađa sveukupno stanovništvo, a posebno depopulacione zone.

Poznato je da nalogodavci nikad ne progone izvršitelje zločina. Nažalost, najveći zločini izvršeni su za vrijeme tzv. *Vlade nacionalnog jedinstva*, ubistvima, progonu Srba, torturama, pljački i, najzad, pretvorbi društvenog u privatno vlasništvo. Ključni etnički čistači vode pokret za-

četka etničkog čišćenja HDZ kao najvećeg zločina stoljeća. Npr. sadašnji premijer pravi je licemjer "sa jamstvenom karticom" u izborima, a nijedno obećanje nije ispunio. Dakle, nije vjerodostojan. Za njega vodeći intelektualac Vjeran Zuppa s pravom kaže "da laže na 5 jezika". Njegov najveći prilog teatrologiji u nas je što je etnički očistio splitsko kazalište. Antun Vrdoljak, siva eminencija, cineasta, očistio je TV medije od Srba sa brojnim brutalitetima, a Hidajet Bišćević etnički je očistio najstarije novine "Vjesnik". Kninom danas vlada osobni ispovjednik premijera. Koji li je to apsurd laičke države! U Ličko-Senjskoj nadbiskupiji biskup Bogović i ginekolog Milinković, potpredsjednik Sabora, nadležni su nad tim prostorom kao u feudalna doba. Savjetnik premijerov za razminiranje je osumnjičen za zločin u Sisku, gdje je najviše ubijenih i nestalih u nekom urbanom aglomeratu. A u njegovoj okolini imamo primjer da su jednog Srbina čerečili između dva traktora. Oko 14 godina je bio župan i izrekao najveći cinizam za tragediju srpskih žrtava da činjenice "glava u Sisku, tijelo Savom u Dunavu" pokazuje da "Srbi ne znaju hodati nasipom, pa otklizavanjem u Savu glave im otpadaju".

Smatram osobnom tragedijom što po drugi put gledam Krajinu kao "pusto tursko" na hrvatski način. Prvi put u Drugom svjetskom ratu i sada. Međutim, sada je mnogo gore. Naime, iako je u negdašnjoj NDH pobijeno cca 340.000 Srba, sada su Srbi progonom i ratom "spaljena zemlja" ostali bez staništa, naselja, biološke osnove, bez elite, bez institucija i bez prava na rad. Oni su isključeni. S njima je kraj u ruralnim zonama.

Srpski fenomen: "izgon", "progon", "egzodus", "samoizgon", "bijeg", "nestanak", itd. treba nazvati pravim imenom suštine – "planirano istrebljenje Srba". Iza toga čina stajala je i još uvijek stoji država i unakaženo društvo. Naime, tamo su najveća srpska dobra: zemlja kao nasljedno dobro, naselja i srpski korijeni. Za sada se opstrukcijom repatrijacije i restitucije namjerno kupuju vrijeme, da se rastoče porodice, da stariji pomru, a mlađi negdje drugdje ukorijene, pa će onda Srbe *ex lege* espropirirati Zakonom o zemljištu. Tome, među ostalim, služe sve finese laži sofisticirane opstrukcije, uključujući i mitomanstvo "slavne pobjede".

Neki "gloduri", pa i srpski, optužuju me svojim mišljenjem, dakle, suprotno mojim znanstvenim spoznajama, da iz resantimana prema žrtvama preuveličavam etničko čišćenje Srba kao najveće i najčistije. Volio bih da me demografski demantiraju, ali i da pogledaju argumentaciju Suzane Vudvord, češkog publiciste J. Pelikana i, u nas, Žarka Puhovskog kao arbitra i voditelja HHO, institucije svjedoka vremena. Činjenice o posljedicama *Oluje* su poražavajući svjedok, jer ne samo što su ljudi prognani, nego su naselja sa svom infrastrukturom sa svim institucijama do kraja razoreni. Ne smije se zaboraviti da konkretne žrtve i razaranja rata najizvornije o sveukupnoj njegovoj suštini govore. Danas nema ni jednog jedinog srpskog naselja da je, bar kao pilot projekt, obnovljen. Da je doživilo obnovu ravnu onim hrvatskim naseljima koje su razorili mons-

trumi para-države iste matrice rata. Npr. u 1.107 naselja gdje su Srbi bili većina, sve je doslovno uništeno ili bolji objekti zaposjednuti od iste matrice rata prognanih Hrvata iz BiH. Taj zločin je rezultat strateškog cilja države da Srbi nestanu. Država je imala ministarstvo za etničko čišćenje čiji rezidualni ostaci još i sada "kolo vode". Oko 52 toponima sa nazivima "srpski" ili "partizanski" su prenominirani, a niti jedan nije vraćen, što praktično znači da država insistira na svojim strateškom ciljevima. Pri tome, zaboravlja da prenominacija znači dokidanje sveukupnog identiteta ljudima, životinjama, stvarima, događajima i procesima prenominiranog prostora. To je samo jedna od ilustracija finesa "zločinačkog pothvata". To je trijumf, ali kobni, "osvete nacije" koja je u mnogim domenama etničkog čišćenja, pljačke i razaranja, kopirajući paradržavne modele, potpuno ih nadvisila. Da je tomu tako, navodim tabelarni primjer dobiven neposrednim istraživanjem.

Da je etničko čišćenje bilo strateški cilj države neka nam posluži kao ilustracija tabela razaranja vlastite nadgradnje. Evo ti pokazatelja:

Ruralocid srpskih naselja u Republici Hrvatskoj

<i>Razorenih institucija</i>	<i>Broj</i>
Kuća	24.752
Gospodarskih objekata	12.341
Zadružnih domova	182
Ambulanti	56
Crkvi	78
Muzeja	29
Groblja	181
Trgovine	325
Vodovodi	113
Trafostanice	96
Industrijski pogoni	167
Spomenici	920
Krčme	211
Zanatske radnje	410
Skladišta	118
Broj povratnika	18.210
Broj obnovljenih kuća	2.734
Broj poginulih	1.820
Broj nestalih	3.700

Ovaj sumarni pregled nekažnjenog ruralocida dobiven je neposrednim istraživanjem. On nije nastao kao izraz ratnih sukoba ili kao kolateralna šteta rata, nego namjerno organizirana destrukcija u funkciji etničkog čišćenja. Tamo gdje su razaranja totalna, nema povratka Srba ili jedva dosiže 10% nekadašnjeg stanovništva po naselju. Jer, sve su nadgrad-

nje, kuće, gospodarski objekti, institucije, inventar, stočno stado, voćnjaci, vinogradi, energetski uništeni. Nerijetko posjećeno je sve plemenito drveće i privatni gajevi. To je sve ravno istinskoj ekološkoj katastrofi. To se naročito vidi u naseljima oko Zadra, npr. Ravnim kotarima, Kistanju, Obrovcu, naseljima oko Knina, Gračaca i posebno naseljima u okolici Donjeg Lapca.

Etničko čišćenje u Hrvatskoj rađeno je sofisticirano, perfidno, radikalno i sa finesama. Bilo je čisto etničko čišćenje bez ostatka. Počelo je sa jezičnim-lingvističkim čišćenjem, a preneseno je na konkretni život. Evo primjera. U predvečerje rata, Međunarodno kinološko društvo prenominalo je Balkanskog goniča u "Srpski gonič". Odmah su hrvatski kinolozi zahtijevali od lovaca da ga se liše ili pod neizdrživim kaznama da ga drže. Kako vidite, ni psa nisu izdržali. To "gloduri", moji kritičari, ili ne znaju ili ne shvaćaju.

Drugi primjer. Angažirali su socijalne geografe da istraže raspored Srba po naseljima u Hrvatskoj i, po tim rezultatima, neka sela razarali, a neka čuvali za kolonizaciju Hrvata iz BiH. Kako vidite, i nauka je bila u funkciji etničkog čišćenja. Kolonisti su dolazili i pisali dolazećim: "rezervirao sam ti tri kuće, pa biraj. Što nemaš u prvoj, uzmi iz druge. Sad je sve hrvatsko." A i Srbi su pisali da se zaštite: "ovo je hrvatsko". Pet godina republički Zavod za statistiku prikriva rezultate redovnog popisa da se ne vidi opseg i sadržaj etničkog čišćenja Srba po naseljima. Objavili su čak Leksikon naselja, ali u njemu nema Srba nekad i sada.

Pouzdamo znam da kuća, dom, stan, privredni objekti, institucionalni objekti, itd. nemaju ni etniciteta niti nacionaliteta. Oni su pretpostavka čovjekovog življenja od tzv. špiljskog čovjeka ili, bolje rečeno, od trglodickih staništa do modernih naselja. Zalazio sam u stogodišnje i milenijske građevine, stanovao u stanovima stotine godina starim i nisu me progonili nikakvi duhovi etniciteta i nacije da bi poželio njihovu destrukciju. Međutim, u doba *Oluje* kolovoza 1995, gledao sam jednom prigodom s kamermanom iz helikoptera kako gori preko stotinu seoskih naselja Lapca, Gračaca i Kninske krajine samo zato što su u njima Srbi stanovali. Tu je *Oluja*, koju će se navodno izučavati u stratejskim centrima kao uzvišeni oblik ratovanja, zapravo biti suprotno. Sav taj mitomanski patos, kao čudni i apsurdni atavistički oblik razaranja vlastite nadgradnje, ostat će kao povijesno svjedočanstvo namjernog zločina. Sve je to teklo spontano organizirano, nekažnjenom destrukcijom, da Srbi kad su "nestali" nemaju gdje da se vrate.

S bolom konstatiram kao ruralni sociolog kome je svako selo zavičaj, da sam istim osjećajem sažaljevo svaku razornu kuću, svako selo, svaku instituciju Muslimana, Bošnjaka, Hrvata, Albanaca, itd, kao svoj vlastiti dom. Jer, seljak nema, kao uostalom što mnogi drugi nemaju, ni rezervne kuće, ni njive, ni sredstava rada, ni zavičaja. Jednako sam se sjetio takvih razaranja u Drugom svjetskom ratu kad su gorjele potleušice,

jednodijelne i dvodijelne brvnare sa ognjištima koje "niti grije niti peče, ali šume dogorijeva", kaže jedan pjesnik. A sad su gorjele goleme zgradurine, cjela sela, pa i regije, u plamenu nestajale institucije i svi sadržaji, nerijetko sa gabaridima većim od tadanjih potreba. A bili su građeni od durabilnog materijala-tesanca, prenapregnutog betona, utopljene, hortikulturno dekorirane i ljudski oplemenjene. A što da kažemo o njihovoj opremi i golemim sredstvima rada, sve je to opljačkano ili uništeno. To je za mene bilo teže što sam naučnim metodama pratio kako su rasle i poput Feniksa nicala iz pepela. Kako su kroz ta naselja prolazila 4 revolucionarna vala naše industrijalizacije i deagrarizacije (elektrifikacija, širnje komunalija, saobraćaja i masovnih medija). Dakle, kroz naša sela prvi put tekla kao proces rurbanizacija. Kada sam doživio posljedice tog zloglasnog zločina prema ljudima, naseljima i krajevima, zakleo sam se da ću protiv toga zločina i bezumlje nepristrano svjedočiti i da ću se boriti da se mitomanstvom zločin ne opravdava, jer je riječ o najgrubljem vandalizmu na ovim prostorima krajem 20-og stoljeća. Pa, valjda se jednom mora priznati da nema države iznad neponovljivog života pojedinca.

Prokletstvo duge i bogate biografije omogućilo mi je da mogu pozudano reći da sam bio i boravio u najviše hrvatskih ruralnih naselja i da sam komunicirao licem u lice s najviše seljaka. Istraživao sam ratne zločine poslije Drugog svjetskog rata, sređivao građu oružanih akcija, nicanje vlasti, formiranje institucija. Izučavao sam kolonizaciju i procese deagrarizacije bez presedana. Zbog toga sam, kao svjedok vremena, uočio poražavajuću činjenicu da je ratom "spaljena zemlja" u Hrvatskoj od preko 6.400 seoskih naselja, cca 1.500 razoreno. Paradržavni vandali razorili su cca 300 hrvatskih naseljenih aglomerata, a hrvatski talibani, u ime novonastajuće države i osvete nacije, cca 1.200 srpskih naselja. Sve to golemo bogatstvo nadgradnje dio je hrvatskog bogatstva, graditeljske kulture, a nestalo je u dimu i pepelu. Tako da nas preko matrice rata povezuju nas samo zločini i zločinci sa sveukupnim zločinstvom. Nažalost, sve je to nevalorizirani, nekažnjeno, jer to nitko ne istražuje sustavno, a tako se neljudski politički zlorabi da tome nema kraja. Jer, ovdje nećemo da se suočimo na cjelokupnom prostoru Balkana sa istinom o sebi. Valjda želimo da nam drugi povijest pišu. A ovdje je bio bezumni neobjavljeni građanski rat, najgori od svih ratova, dugo trajao i ostao nedovršen oktroiranim mirom. Zbog toga traje na drugi način "duhom nemoralne politike".

Ta golema ljudska stradanje, ta još golemija razaranja objekata i institucija "bitkom nad bitkama", slavi se sa političkim trijumfom i koncelebriranim misama-zahvalnicama. Korifeje tog zločinačkog pothvata pretvara se u heroje, a praktički nitko ne ulazi u suštinu i posljedice koje je taj zločinački pothvat donio. Nestali su brojni nevini ljudi i golem minuli rad. Nestalo je golemo naprezanje i trud, investicioni naponi, građevinski pothvati vlastite nadgradnje i golemo nadanje brojnih pojedinaca. Istovremeno, prognanima je otet zavičaj, obezdomljeni su i skoro vraćeni

u egzilu, u kameno doba svoga zavičaja. Ta podjela, to licitiranje "naši i vaši", ukazuje na bezumlje da nismo jedan rod. Razorio nas je neporaženi ustaško-četnički sindrom do nivoa ekološke katastrofe. Tu smo svi poraženi. Do te mjere da srpsko pitanje, doista, više nije pitanje Srba minoriziranih na ostatke ostataka u Hrvatskoj, nego pitanje Hrvatske kao moderne, demokratske i tolerantne države. Sve su strukture bile uključene u etničko čišćenje. Čak i "umjetnička" satnija. Nekadašnji intendant HNK spasio se bijegom u pidžami. U Saboru Srbi bijahu proglašeni "nevjernim Danajcima". Devedesetgodišnjem svjedoku povijesti, autoru "7.000 dana u Sibiru", Karlo Steineru, bi oduzeta mirovina da umre od gladi. Kandidatu Nobelove nagrade Branku Horvatu bi zabranjen pristup na Fakultet izmjenom brave kabineta. Osnivaču Ekonomskog fakulteta akademiku Dušanu Čaliću ne dozvoliše kondolenciju povodom smrti. U Rakovici preredigiraše natpis na spomeniku Rakovačke bune. U Saboru Vladimira Nazora nazvaše "moralnom mizerijom", a Pavelićevog panegiričara Vinka Nikolića proglasiše "nestorom hrvatske književnosti". Biskupa Štrosmajera, učenjaka i donatora, proglasiše "Štroca". Umalo ne osnovaše alternativnu Akademiju i Maticu. Poslaše 40.000 kompleta Enciklopedija Leksikografskog zavoda u Zagrebu u rezalište. Pet najviđenijih intelektualki proskribiraše i proglasiše "vješticama iz Ria". Dakle, nacionalna kontrarevolucija ne zaboravi ništa, ne poštedi nikoga i unakazi vlastitu povijest. Čak su i crkve odstupile od svoje misije i duboko se umočile u etničko čišćenje, pripasujući i posvećujući oružje, prokazujući drugog, ali i otmajući dobra. Ilustrisimus Kuharić, npr. u *Corijere de la sera* i na Međubiskupskoj konferenciji u Marjanzelu izjavljuje; *urbi et orbi* da se Srbima nije ništa dogodilo, da su bili pozvani da ostanu, da je riječ o "samo-izgonu". Ta izmišljotina suprotna je svim znanstvenim dosadašnjim spoznajama o seljaku da bi on, kao nekadašnji *glebe ad scripti*, bio spreman da dobrovoljno napusti kuću, posjed, inventar, zavičaj, grobove, uspomene, običaje i otišao u neizvjesnost poradi neke politike. To je sad novi intelektualni zločin prema seljaku, a seljak ne znači zanimanje, nego način života. Taj način života Marx s pravom naziva "idiotskim". Ali, to je jedini način na koji seljak zna, umije i mora da živi sada, ovdje i tamo, jer drugi niti poznaje, ali ni ne priznaje. Nije li to rafinirani oblik prokazivanja žrtve. Ta neistina me prisilila da mu uputim pismo s brojnim točnim faktima i primjer iz Udbine "prije ću Srbina ubiti nego mu kuću vratiti", što kaže jedan prognani katolički svećenik iz Bosne, da ako se ne postavi prema ovome činu i istini o stradanju naroda "da nema pravo na ispovijed". Pokojni Đuro Kokša, čini mi se koadjutor, s kojim sam prijateljevao do smrti, reče mi više u šali: "Dobra opomena, al bez efekta, jer crkve i kad ne govore istinu, ostaju stoljećima bezgriješna. Sjetite se, prijatelju, krs-taških ratova."

Potresen zločinom i blasfemičnom neistinom vrhovnog premeta crkve u Hrvata, zamolio sam jednog časnika UNPROFOR-a da mi iz doku-

mentacije video zapisa izabere neke scene. Dobio sam potresne prizore tzv. krucifikacije pribijene žrtve na vlastita vrata, odsječene glave, masakrirano tijelo i razorenu nadgradnju iz "Medačkog džepa". Zatim sam, kao jedan od 500 koordinatora u povodu "Bljeska", opisao zločine granatiranja 17 sati civilne kolone nakon potpisanog primirja o predaji. Izjava ministra Šuška u Saboru da je 400 ubijeno, a preko 1000 ranjenih. Ni danas se ne znaju grobovi ubijenih ni mjesta liječenja ranjenih. Pričalo se da su završili u Simens-Marthenovim pećima Željezare Sisak. Sve je to bilo u Saboru popraćeno frenetičnim aplauzom. Zaključio sam da su zločini "Medačkog džepa" i "Bljeska" bili trenažna generalna proba za zločinački pothvat "Oluja" i nedvojbeno poruka za Kuharićev "samo-izgon". Tu se odgleda da li je Hrvatska "najkatoličkiji" prostor u onom kršćanskom smislu.

Ovdje moram posebno nešto istaći o odstupanju crkava od povijesne misije. One se u laičkoj državi drsko postavljaju kao patroni. Npr. crkva u Hrvata, u ime konkordata, utiče na izbor intendanta kazališta, ministra kulture, nastave u školama, vršeći prisilnu asimilaciju. Određuje ritam rada, miješa se u TV programe i sadržaje medija. "Kultom pagoda" što je narod siromašniji, crkva je veća i gradi antiurbane monstrume, proždirući prostor. Iz njihovih dvorišta proviruje domaći fašizam-kvislinzi. Župnici propisuju "štibru" za kršćanske usluge. Kakvo je stanje duha neka posluži citat najizvornijeg analitičara našeg prostora, Viktora Ivančića, iz njegove knjige "Vita activa": "Možeš ti tom svom narodu otvarati oči koliko god hoćeš, nedjeljom slini u crkvi i žvali biskupske ruke, a ostalim danima upravo obožava svoga krivoustog fašista i njegovu kriminalnu bandu! Neizmjerne ih obožava, razumiješ! Katolička crkva i autoritarna vlast za ovaj su narod savršena koncepcija sreće!... Njegov ljigavi mali diktator, ergela ministara i državnih tajnika, sve do jedan razbojnici najvišeg ranga, raskalašeno pedofilsko društvo iz Biskupske konferencije – to su za ovaj narod uzori i ikone kojima je u stanju ljubiti stopala! I nema te opačine koju neće počinuti za njihovu ljubav, pa onda uglavnom to i čine – urlaju i kolju, bljuju slapove mržnje, proganjanju dojučerašnje susjede, trpaju se u uniforme, drkaju na himnu, a nedjeljom kleče i čekaju oprost grijeha od dežurnog pedofila za oltarom!" (vidjeti "Feral Tribune", od 28. veljače 2005.).

Što se tiče Srpske pravoslavne crkve ona to čini isto, ali na mističniji način, propovijedajući Svetoslavlje koje to nije nikada bilo niti može biti. Premrežena je misticizmom i raznoraznim sektama. Figurira kao noseći stup države za razaranje društva. U prostorima sukoba napustila je i crkve i vjernike. A u poraću postaje snažna interesna grupa za povrat i movine i zapostavljajući interes i vjernika i naroda.

Obje crkve nisu se odredile prema fašizmu, ali sav autoritet politički grade preko militantnog antikomunizma – "vukući krepanoga konja". Iz njihovih dvorišta reciklira se rat i skrivaju i zločini i zločinci. Tragično

je da to laička država podnosi, ali i rijetko posijani, a još rjeđe nikli agnostici, ateisti i razumni ljudi.

Oluja je, po svim parametrima, nekažnjeni povijesni zločin. Naravno, kao dio sveopće državne strategije i temeljnog cilja hrvatske nacionalne revolucije bilo etničko čišćenje. Dovoljno je navest primjere iz gradova u kojima nije bilo rata, a prognano je sa brojnim brutalitetima azijske torture cca 125.000 Srba i oteto 25.000 stambenih objekata, minirano 10.000 objekata, samo u Splitu je deložirano 10.000 građana. Međutim, otac Iurisprudensa, koji je i danas na sceni *primus inter pares*, jednom prigodom kliče: "Kad mi pobijedimo, Srba neće biti", a drugom prilikom "Ako se i pokoji Srbin vrati, zagorčit ćemo mu život" i to je doista učinio stavivši ih u *corpus separatum*. Niša nije vrijedilo što su Srbi ove prostore zadužili radom, znojem, krvlju i ljubavlju. Pa, oni kao autentična etnička grupa nisu registrirani *sui generis*, što je jedinstven primjer u Europi. Odjednom su postali "ekološko", a ne ljudsko i demokratsko pitanje. Ovaj se "velikan" okitio svim intelektualnim indulgencijskim titulama od članstva PEN kluba, počasnog doktorata i ustavokrojitelja. Ne može vladati sobom, a htio bio vladati s čovječanstvom i jedno selo "pride". Nema u što nije kad je o Srbima riječ umočen. Prema tome, država se ne može konstituirati na nekažnjenom povijesnom zločinu i istovremeno ne osuđenom intelektualnom začinjanju, induciranju i provođenju toga zločina. Dakle, Hrvatsku, kao uostalom i Srbiju, treba zakonski denacificirati "da se carska ne poriče", jer drugog izlaza nakon tako dugog perzistiranja ustrajavanju na zločinu nema, niti može biti. Uostalom, i Njemačka se te pošasti zakonima morala osloboditi.

Da navedem nekoliko primjera državnih apsurdna prema svojim sugrađanima, nadgradnji, institucijama i kulturi.

Dakle, nakon 15 godina nisu do kraja procesuirani javnom mjenju već dobro poznati brojni konkretni zločini i zločinci. Brojni konkretni i poznati primjeri razaranja i klasičnog kulturocida.

Najprije urbani primjeri. Nema procesa o sveukupnom progonu i masakriranju Srba u Vukovaru, čak u vrijeme zajedničke države. U Gospiću je samo jedan dio zločina do kraja sankcioniran, ali ima obilje drugih konkretnih slučajeva žrtava i razaranja djela Gospića, npr. žrtve "mina iznenađenja", razarenje Jasikovca i neki ubijenih civila. Split je slučaj poznat po apsurdno brojnih tortura u logoru "Lora" i oslobođenih evidentnih zločinaca. Zadar je čuven po tzv. *kristalnoj noći* i razaranju cca 300 objekata, a nije predmet sudske arbitraže. Osijek je postao interes pravosuđa kad se Branimir Glavaš, pretorijanac HDZ-a, odmetnuo. Sisak je slučaj sa najbrojnijim monstruoznim zločinima, navodno ubijeni preko 600 civila. U neposrednoj okolini Siska jednoga su seljaka čerečili između dva traktora, a procesa nema, a žrtva postoji. Šibenik je na svoj način slučaj. Ali što da kažemo o Zagrebu, metropoli i njenom koncentracionom logoru "Paviljon 22", o kojem je snimljen i film gdje se računa da je netragom nestalo pre-

ko 200 ljudi. Dakle, ni metropola nema osjećaja za sudbinu svojih sugrađana, ali to je imalo užasavajuću sveopću poruku kao dio etničkog čišćenja Srba. To je bio dovoljan povod za svakog onog od 18.000 istjeranih iz Zagreba da zna što ga čeka.

A sada da navedem već opće poznate primjere u ruralnim zonama. Npr. Pakračka poljana, za čije zločine javnost zna šefa tzv. "eskadrona smrti", samozvanog "Napoleona" koji se čak kandidirao za predsjednika Republike. Kakvo je stanje duha što se zločina prema Srbima tiče, pokazuje činjenica da se nitko nije zgrozio i uzviknuo "Neću za kandidata predsjednika Republike osumnjičenog za zločine u Pakračkoj poljani!". Prema ispovijedi jednog koji je svojom rukom likvidirao 70 civila, stradalo je više od stotinu ljudi. U gračačkom groblju procjena je da je sahranjeno više od 700 žrtava. U Donjem Lapcu ubijeno je 66 civila. U seoskom naselju Medari Trnova 29, u Mokrom polju preko 20, Plavno 34, Grubori 30, Golubići 30, Radaljevac 12, Gošća 9, Varivode 10, Oton 8, Strmica 8, Vrbnik 9, Žakarović 16, Kovačići 3, Kiseljak 9, Kuline 14, Uzdojce 8, Ivoševac 14, Baričino selo 3, Cetina 3, Ervenik 4, Polača 6, Rudele 1, Smrdel 3, Zečevo 2, Ridani 1, Pađane 3, Đevrska 1, Paulin dvoru 19, to je sve oko Knina, a seljaci koji su doživjeli Oluju i čuli "prekomjerno granatiranje" kaže da se jeka čula "do neba" i do neke "crne rupe" u svemiru. Dakle, svrha je bila užasavajuće zastrašivanje. U groblju pored Dvora na Uni preko 300. Nitko ne istražuje žrtve masakrirane kolone avionima na pravcu Blatuša, Maja u Baniji. Unesrećene žrtve, civili, djeca, žene u rješanjima odbijenih traženja obeštećenja stoji da pripadaju "neprijateljskom taboru", što je apsurd pravnog poimanja kolektivne krivnje.

To su samo opće poznati, a oni nepoznati, kao što su grobnice u Štikadskim barama i po šipražju i šeparju koje nitko ne istražuje. Prema tabeli, koju sam priložio, izlazi da je oko 1.800 ljudi ubijeno u post-olujnom prostoru. Sveukupni broj nestalih prema istraživanju naznačenom u tabeli iznosi 3.700 lica. Ali pravi spisak od 3.500 sa adresama kojeg sam uputio članicama Vijeća Europe samo zato što su Srbi, a građani Hrvatske, nisu ni na jednom hrvatskom spisku nestalih. A poznato je da praštanje zločina najveće je osveta žrtvi i da neoplakani bez dolične sahrane, bez kenotafa, opasna su prijetnja, naročito u doba današnjeg terorizma po onoj i "grobovi naši borit će se s vama". Zbog tih činjenica pisanje o Oluji i imajući u vidu njen mit, sve mi se više gadi ne samo pisanje o tome nego život u takvoj sredini, gdje istina nije sebi sudac i gdje je pogaženo svako dostojanstvo čovjeka, riječi i govora o stradalim žrtvama. Gdje se više progone prokazivač zločina, nego sami zločinci. Gdje se ubijaju nekažnjeno zaštićeni svjedoci. Gdje država stoji iza osumnjičenih za zločin pred licem Međunarodnog tribunala. To je bez daljnjeg kompletni moralni poraz sa dugoročnim posljedicama.

Kao zaključno da kažem danas se manje-više sve zna, kako iz novonastalih biografija Tuđmana, njegovih transkripata, sudskih procedura,

istraživalačke dokumentacije i brojni očevidnosti, te preko 500.000 prognanih Srba, itd. Dakle, etničko čišćenje bilo je plansko, strateško pitanje u ostvarenju nacionalne države. Tuđman je to s fratrima planski razradio tzv. *Norvalskim programom* – lustrirati Srbe, a ne komuniste. U tu svrhu on je zločince inducirao, štitio, promovirao, nagrađivao, itd. Kad su mu predočili jednog ubicu sa nedvojbenim činjenicama rekao je: "Ostavite ga, trebat će nam još". Pa, on je u "Bespućima" propovijedao da je genocid korisna stvar za popravljjanje povijesti. Preko svog "najboljeg ministra" Gojka Šuška oživio je ustaštvo. Franko mu je bio uzor za "miksiranje kostiju", izmirenja partizana i ustaša. Slušao sam "izvješća" kako radne organizacije javljaju prema napatku u našoj organizaciji nema više ni jednog Srbina. Javljali su Komori. Tuđman je zaprijetio viđenim Srbima uoči rata na posebno sazvanom sastanku "da im ne garantira život". Kad ga je Milka Planinc, nekadašnja predsjednica vlade, ukorila "Šta to radiš!", brutalno je odvratio: "Vi ste nas hapsili, a mi ćemo se vas lišiti!". Na stotine kombinacija i primjera minucioznih zastrašivanja, tortura, progona, otimanja i ubistava sprovedeno je etničko čišćenje. To je od svih traženo. Tko nije mrzio, bio je omražen, a tko nije progonio, bio je stigmatiziran. Htio je po svaku cijenu doseći cifru da "remetilački faktor" bude sveden na 3-4% i to je javno izjavljivao u brojnim govorima. Imao je dnevne izvještaje koliko je i na koji način Srba prognanao i onda je Olujom kao završnim krešendom to dovršio. Znajući da time ih derasinira, čupa iz korjena, odvaja od nasljeđa nekretnina, da razbija porodice urbanih i ruralnih Srba i za svagda ih kao konačno pitanje destabilizira. To je s pravom predmet Haaškog suda kao optužba za "zločinački pothvat".

Kao zaključno u ovom sociologijskom ogledu, želim istaći da me ne zanimaju Srbi kao etnicitet ili nacionalitet, iako je o njima riječ. Mogli bi to biti Čečeni, Kurdi, Jermenci, itd. Nego kao ljudi, dakle ljudska bića i građani sa svim vrijednostima i dobrima kako postadoše žrtva. Naime, što su doživjeli besmislom građanskog rata koji je u pravilu zločin nad zločinom. Pa, i nakon toliko bezumlja u ime nacije, vjere i države nitko se ne nađe da zavapi "Što nam bi!? Što uradismo toliko humicida i kulturocida na vlastitom prostoru? Koja nam je korist i potreba, što smo postigli?".

Naprotiv, nakon povijesnog zločina elite vlasti se ne stide, ne kaju, ne traže povijesni izlaz iz zločina, nego svjetovno slave, a crkveno koncelebriraju. Taj moralni debakl, preskupo plaćen golemim žrtvama, uzdiže se kao "uzašašće hrvatskog duha", "slavne regionalne sile, nepobjedive armade, brojnije od Džingiskanove vojske". Ratu se želi podići monumentalni spomenik. Kojeg li apsurdna!

Dakle, beščašće se mitomanstvom započetog "zločinačkog pothvata" želi pretvoriti u pobjedu, unatoč svih evidentnih činjenica poraza. To je takav poraz da međunarodna zajednica arbitrira za vlastiti povijesni nekažnjeni zločin, koji nas je biološki pogodio.

Za one koji ne znaju Tuđman je realizirao ono što je Pavelić planirao (pobiti, pokrstiti, protjerati), ali nije uspio zahvaljujući antifašizmu. Da nije bilo ta dva mehanička udara na srpski korpus, prema ekstrapolacionoj računici, Srba bi danas u Hrvatskoj bilo 1,5 milijuna. Nažalost, reducirani su na samo 180.000 rezidencijalnih Srba. Međutim, Tuđman bijaše ne samo autokrat, falsifikator i srbofob, nego "profesionalni osvjetnik" i mizantrop, što sam i osobno iskusio zbog negativne recenzije njegova dva plagijat djela "Rat protiv rata" i "Dvadeset godina socijalističke Jugoslavije". Da bi se osvetio Srbima, naložio je Saboru da se sve njihove nekretnine poslije "Oluje" podržave (nacionaliziraju). Protiv toga antidržavničkog čina, suprotnog naslijeđenoj i vlastitoj legislativi, te međunarodnim normama, radio sam u timu elaborat kao poznavalac katastra za Vijeće sigurnosti. Sakupio sam preko tisuću adresa Srba u inozemstvu i napisao cirkularno pismo da traže zaštitu preko ambasada čiji su državljani za svoj alikvotni dio. Vijeće sigurnosti naložilo je da se ovaj apsurd dokine. Nažalost, nije to imalo apsolutnog efekta, jer je kolonizacijom dodjeljivanje nekretnina smatrano definitivnim hrvatskim rješenjem srpskog pitanja u Hrvatskoj. Klicali su: "Sve je Hrvatsko!". No, od onog tko je propovijedao genocid kao koristan čin za popravljavanje povijesti, mogu se očekivati svi apsurdni. Tuđman je protjeranim Srbima iz gradova gdje nije bilo rata *ex lege* naložio da se otme stanarsko pravo i time je potpuno uništio srpsku elitu. Nerijetko su oti i svi sadržaji stanova. Osim toga, ozakonio je pretvorbu kao pljačku stoljeća i za decenije osiromašio svoj vlastiti narod. Samo ga je smrt spasila da ne bude zbog brutalnog etničkog čišćenja i ratnih zločina procesuiran u Haag-u. Nadamo se ipak da će to biti učinjeno procesom zločinačkog pothvata.

Jedan od najvećih političkih apsurdna sveukupne politike u Hrvatskoj što manjinsku vladu u Hrvatskoj podržavaju dvije biološki pogođene društvene grupe: Srbi, sa razorenom biološkom podlogom za reprodukciju i umirovljenici, kojima je otet minuli rad i izvršen nasrtaj na tekuća primanja, pa tri i pol godine umiru ranije u istim generacijama. Dakle, vlastodršci, kao kanibali, jedu svoje prethodnike. Premijer koalicijske partnere javno prezire, ignorira i negira, a oni ga ovisnički podržavaju. Manjinska vlada pada, ali joj ne daju zbog korumpiranosti vlasti, općenito predstavnici dvije biološki razorene skupine. Nije li to očevitni apsurd politike "kao mogućeg" u praktično nemogućim okolnostima?

Izvori

- HHO, *Srbi u Hrvatskoj, jučer, danas, sutra*, Zagreb, 1996.
 HHO, *Tolerancija*, Zagreb, 1997.
 HO Srbije, *Srpsko hrvatski odnosi i problemi*, Beograd, 30-31. 01. 1997.
 HHO, *Zapovjedna odgovornost*, Zagreb, 2003.
 Jovan Mirić, Pretvorba i privatizacija kao socijalna kontrarevolucija, *Časopis SKD "Prosvjeta"*, broj 68, strana 14-20, Zagreb, 2005.

- Kulturocid, knjigocid*, Tematski broj SKD "Prosvjeta", Zagreb, 2003.
Oluja nad Hrvatskom, priredio B. Rašeta, "Faktum", Beograd, 2003.
 Susan Vudvord, *Balkanska tragedija*, Beograd, 1997.
 Stipe Šuvar, *Hrvatski karusel*, Zagreb, Razlog d.o.o., drugo izdanje, 2004.
 Svetozar Livada, *Etničko čišćenje – zločin stoljeća*, Reprint SKD "Prosvjeta", Zagreb, 1996.
 Časopis "Hrvatska ljevica", broj 9, rujan 1995. (posvećen stradanju 1.107 srpskih naselja u kojima su Srbi bili većina).
 Svjetlana Broz, *Dobri ljudi u vremenu zla*, Medija centar "Prolom", Banja Luka, 2001.

Svetozar Livada, Poreč (Croatia)

**"STORM" AS A DEFEAT WHICH IS TO TURN INTO A
 TRIUMPHANT VICTORY BY MEANS OF MYTHOMANY
 (Sociological Review)**

Summary

Storm is by all parameters unpunished historical crime. As part of the overall state strategy and thorough aim of the Croatian national revolution it represents ethnical cleansing, planned, strategic issue in creation of national state. Therefore it is celebrated mythomantically. After historical crime elites of the authorities do not show shame, do not feel remorse, do not seek historical justification for this crime but publicly as well as clerically celebrate it. Thus infamy by means of mythomany conceived crime is meant to be turned into victory in spite of omnipresent evidence of crime.

Key Words: Ethnical Cleansing, Historical Crime, Mythomany, Serbs, Croatians